

Posudek oponenta diplomové práce – praktická část

Jméno a příjmení studenta	Aleš Pojar		
Studijní program	Teorie a praxe audiovizuální tvorby		
Obor/ateliér	Režie a scenáristika	/ateliér Audiovizuální tvorba	
Forma studia	prezenční	Akad. rok	2021/2022
Název práce	Veřejné osvětlení		
Oponent/ka práce	Ing. Mgr. Petr Hruška, Ph. D		

Aleši Pojarovi se podařilo vytvořit úspornou filmovou báseň s epickou linií a značnou emocionální působivostí. Situace, v níž se ocitáme, je vlastně hlubokým vnitřním dramatem zcizenosti, osamělosti a nemožnosti zbavit se této tíže jakoukoliv jednoduchou cestou – přesto, že se jedná o situaci mimořádně vypjatou a vážnou, je podána neobyčejně střídmě a „nenápadně“ (včetně nejvyhrocenější scény, kdy protagonista ležící na silnici pravděpodobně potěškává možnost odchodu z tohoto světa). Že se mladý filmař dokázal zbavit svůdných prostředků, které by z jeho vizuální básně udělaly efektní (a vnější) podívanou, považují za jednu z hlavních předností díla. Jemností a zdánlivou všedností filmového jazyka tak navazuje na jeden z hlavních odkazů filmové nové vlny šedesátých let, k jehož odkazu se zjevně hlásí už názvem díla, asociujícím slavný Passerův snímek.

Autorova potřeba vymanit hlavní postavu z měkkosti „intimního osvětlení“ a nechat ji nasvítit studeným osvětlením veřejným, je výmluvným gestem sama o sobě. Soustředěně se věnuje motivu světla, které se stává vlastním „vypravěčem“ oné tíživé noci a nabízí řadu významů a asociací – ty očekávanější, jako je kontrast vzdáleného světla hvězd a blízkého bodu hořící cigarety, rozsvícených domů a barevného žnutí hudebního klubu i sklenice s alkoholem, i ty originálnější, k nimž patří například červené a zelené nasvícení postavy na přechodu, jež jí vlastně přímo uděluje hybnou sílu. Světlo počínajícího dne, které provází závěrečnou scénu, není lacinou útěchou a pointou silně zhuštěného příběhu, nasvícuje pouze znepokojivou neurčitost a otevřenost protagonistovy další cesty.

Pokud jsem se rozhodnul klasifikovat práci jako **velmi dobrou**, pak s ohledem na drobné filmové stereotypy, které se do snímku přece jen vloudily, zejména právě závěrečná scéna odcházení, kterou by jistě tvůrce dokázal podat ve větším náznaku či nápaditěji, jak mě přesvědčují četná jiná místa tohoto snímku. Také v dialozích (zejména mezi matkou a otcem v úplném počátku filmu) lze občas zaznamenat topornost či umělost (jde podle mého soudu především o otázku tempa, rytmu). To jsou však okolnosti mnohem méně podstatné než umění Aleše Pojara vyprávět psychologicky náročnou a vyhrocenou existenciální situaci s obecnějším přesahem a zároveň s individuální dostředivostí. Film je bez sentimentu, ale s „tvrdým dojetím“ – a umím si snadno představit, že i proto autor při obhajobě své diplomové práce nakonec klasifikaci **výborně** získá...

Otázky k obhajobě:

Logické by bylo, aby autor blíže specifikoval svůj vztah k české filmové nové vlně šedesátých let a také to, jakými argumenty sám sebe vnitřně přesvědčil, že narážkou na Passerův film se neocitne v podezření, že tak trochu „cválá na vypůjčeném koni“.

Byla ona lehce nepřirozená pomalost v rytmu replik v dialogu matky s otcem z úvodu filmu autorovým záměrem? Jakého výnamu a účinu měla případně docílit?

Vzhledem k tomu, že studentovi se podařilo docílit snímku s notnou dávkou „básnické kvality“ civilistně pojaté (což shledávám za velmi žádoucí), bylo by zajímavé dozvědět se, jaký má obecně vztah k filmovému zpracování básnické předlohy a jak se dívá na úroveň podobných pokusů v české filmové tvorbě včetně televizních pokusů zprostředkovat poezii divákovi.

Návrh klasifikace: **B- velmi dobře**

V Ostravě

31. 5. 2023

.....
podpis oponenta / oponentky práce

Pro klasifikaci použijte tuto stupnici:

A - výborně	B - velmi dobře	C - dobře	D - uspokojivě	E - dostatečně	F - nedostatečně
-------------	-----------------	-----------	----------------	----------------	------------------